Одной картины Я желал быть вечно зритель.

Я не хотів би ні царських палат,
Ні вертоградів пишно-прохолодних,
Аби у мене був з душею добрий лад,
Щоб не насилував я мислей благородних.
Я не хотів би світових утіх,
Що забавляють олухів великих,
Аби у мене був веселий в серці сміх
Серед моїх книжок, моїх палатів тихих.
Цураюсь я багатства, висоти
І популярності, ума отрути,
Аби мадонною, о сонце доброти,
Сіяла ти мені в мої хмарні минути!